

De
NIEUWE
Karin
Slaughter

HarperCollins

KARIN
SLAUGHTER
GOEDE
DOCHTER

GRATIS LEESFRAGMENT

Goede dochter

KARIN
SLAUGHTER
GOEDE
DOCHTER

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Dit is een ongecorrigeerd leesfragment uit *Goede dochter*, de nieuwe thriller van Karin Slaughter die 13 juni 2017 zal verschijnen. Het is niet bestemd voor de verkoop en het wordt u aangeboden door HarperCollins Holland. Wij verzoeken u vriendelijk hieruit niet te citeren.

© 2017 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *The Good Daughter*
Vertaling: © Ineke Lenting
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld: Sarah Ann Loreth / Arcangel Images
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2680 0 (paperback)

ISBN 978 94 027 2910 8 (gebonden)

NUR 305

Eerste druk juni 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC,
New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins
Publishers LLC

© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin
Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van
de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DONDERDAG 16 MAART, 1989

WAT ER MET SAMANTHA GEBEURDE

Het was alsof er duizend wespen in Samantha Quinns benen prikten toen ze over de lange, verlaten oprit naar de boerderij rende. Het roffelende geluid van haar gympen op de kale aarde ging gelijk op met het jachtige gebons van haar hart. Zweet had haar paardenstaart in een dik touw veranderd, dat tegen haar schouders zwiepte. De tere botten in haar enkels stonden op knappen, zo voelde het.

Ze zette een tandje bij, zoog bijna stikkend de droge lucht op en sprintte rechtstreeks de pijn in.

Verderop stond Charlotte in de schaduw van hun moeder. Ze stonden allemaal in de schaduw van hun moeder. Gamma Quinn was rijzig, met levendige blauwe ogen, kort donker haar, een huid zo bleek als een envelop en een scherpe tong die je pijnlijk kon raken. Al vanuit de verte zag Samantha de dunne streep van Gamma's afkeurende lippen toen ze naar de stopwatch in haar hand keek.

De wegtikkende seconden weergalmden in haar hoofd. Ze dwong zichzelf nog harder te rennen. De

pezen die als strakke koorden door haar benen liepen, krijsten het uit. De wespen drongen haar longen binnen. Het kunststof stokje voelde glibberig in haar hand.

Twintig meter. Vijftien. Tien.

Charlotte ging in de starthouding staan, haar lichaam van Samantha afgewend en haar blik recht naar voren, en begon te rennen. Blindelings strekte ze haar rechterarm naar achteren in afwachting van de klap van het stokje in haar handpalm, klaar om de volgende afstand af te leggen.

Dit was de blinde wissel. Het doorgeven vereiste vertrouwen en coördinatie, maar net als alle vorige keren in het afgelopen uur schoten ze daarin allebei tekort. Charlotte aarzelde en keek achterom. Samantha wierp zich slingerend naar voren. De stok schoof langs Charlottes pols naar boven, langs het rode schaafspoor, zoals al twintig keer eerder.

Charlotte gilte. Samantha struikelde. De stok viel. Gamma vloekte luid.

‘Ik ben er klaar mee.’ Gamma schoof de stopwatch in de borstzak van haar overall. Met grote stappen liep ze naar het huis. Haar blote voetzolen waren rood van de aarde op het kale erf.

Charlotte wreef over haar pols. ‘Stomme trut.’

‘Idioot.’ Samantha probeerde lucht in haar trillende longen te zuigen. ‘Je moet niet achteromkijken.’

‘En jij moet mijn arm niet openscheuren.’

‘Het heet een blinde wissel, niet een gestoorde wissel.’

De keukendeur sloeg dicht. Ze keken allebei naar de honderd jaar oude boerderij, een rommelig, schots en scheef gebouw, een eerbetoon aan de tijd dat er nog geen gediplomeerde architecten en bouwvergunningen waren. In de loop van de jaren was er niet meer dan het hoognodige laagje witte verf op aangebracht. Voor de vuile ramen hingen versleten kanten gordijnen. Na honderd jaar van zonsopkomsten boven North Georgia was de voordeur even grauw uitgebeten als drijfhout. Er zat een knik in het dak, als fysiek symbool van de last die het huis moest torsen nu de Quinns er waren komen wonen.

Tussen Samantha en haar dertienjarig zusje zaten twee jaar en een leven aan onmin, maar op dat moment hadden ze in elk geval dezelfde gedachte: ik wil naar huis.

Thuis was een roodstenen bungalow dichterbij de stad. Thuis waren de slaapkamers uit hun kindertijd,

versierd met posters en stickers en in Charlottes geval met groene viltstift. Thuis hadden ze een keurig vierkant gazon als voortuin, niet een kaal stuk door kippen opengekrabde aarde met een oprit van vijftig meter, zodat je iedereen kon zien aankomen.

Geen van allen hadden ze gezien wie er op het roodstenen huis afkwam.

Hoewel het nog maar acht dagen geleden was dat hun leven was vernietigd, voelde het als een eeuwigheid. Die avond waren Gamma, Samantha en Charlotte naar de school gelopen voor een atletiekwedstrijd. Hun vader was aan het werk geweest, want Rusty was altijd aan het werk.

Later wist een buurman zich te herinneren dat een onbekende zwarte auto langzaam door de straat was gereden, maar niemand had de molotovcocktail door de erkerruit van het roodstenen huis zien vliegen. Niemand had de rook uit de goten zien golven of de vlammen aan het dak zien likken. Tegen de tijd dat er alarm werd geslagen, was het roodstenen huis al een smeulend zwart gat.

Kleren. Posters. Dagboeken. Knuffels. Huiswerk. Boeken. Twee goudvissen. Kwijtgeraakte melktandjes. Verjaardagsgeld. Gestolen lipsticks. Verstoppte si-

garettten. Trouwfoto's. Babyfoto's. Het leren jack van een jongen. Een liefdesbrief van dezelfde jongen. Mixtapes. Cd's, een computer, een tv, een thuis.

'Charlie!' Met haar handen in de zij stond Gamma op het stoepje bij de keukendeur. 'Kom, tafeldekken.'

Charlotte keerde zich naar Samantha toe en zei: 'Laatste woord!', voor ze op een drafsje naar het huis liep.

'Sukkel,' mompelde Samantha. Alsof je het laatste woord kreeg door 'laatste woord' te zeggen.

Zelf liep ze langzaam op haar rubberen benen naar het huis, want zij was niet de mongool die niet eens naar achteren kon reiken in afwachting van een estafettestokje dat in haar hand werd geklapt. Ze snapte niet waarom Charlie dat simpele doorgeven niet onder de knie kreeg.

Ze zette haar schoenen met daarin haar sokken naast die van Charlotte op het keukenstoepje. Binnen was het bedompt, stond de lucht stil. 'Liefdeloos' was het eerste woord dat bij Samantha opkwam toen ze de deur door liep. De vorige bewoner, een alleenstaande man van zesennegentig, was vorig jaar gestorven in de slaapkamer op de begane grond. Van een vriend van hun vader mochten ze in het boeren-

huis wonen tot er een vergelijk was getroffen met de verzekering. Als er al een vergelijk werd getroffen. Kennelijk was er een meningsverschil over de vraag of hun vaders handelwijze tot brandstichting had geleid.

De publieke opinie had al een oordeel geveld, wat waarschijnlijk de reden was waarom de eigenaar van het motel waar ze de afgelopen week hadden gebivakkeerd hun had verzocht een ander onderkomen te zoeken.

Samantha sloeg de keukendeur dicht, anders bleef hij steken. Op het olijfgroene fornuis stond een pan koud water. Een pak spaghetti lag ongeopend op het bruine triplex keukenblad. Het was muf en vochtig in de keuken, het meest liefdeloze vertrek in het huis. Nog geen twee voorwerpen pasten bij elkaar. De ouderwetse koelkast liet een scheet telkens als je de deur opende. Een emmer onder de spoelbak trilde geheel uit eigen beweging. Rond de hobbelige spaanplaten tafel stond een allegaartje aan stoelen. De bolle gipswanden vertoonden witte vlekken waar ooit foto's hadden gehangen.

Charlotte stak haar tong uit terwijl ze papieren borden op tafel wierp. Samantha pakte een plastic

vork en floepte die tegen het gezicht van haar zus.

Charlotte hapte naar adem, maar niet uit boosheid. ‘Jezus, dat was knap!’ Na een sierlijke salto was de vork recht tussen haar lippen beland. Ze reikte Samantha het ding weer aan. ‘Ik doe de afwas als het je twee keer achter elkaar lukt.’

‘Als jij hem één keer in mijn mond krijgt, doe ik de hele week de afwas,’ zei Samantha op haar beurt.

Charlotte kneep één oog dicht en richtte. Terwijl Samantha de gedachte van zich af probeerde te zetten dat het wel heel stom was om je zusje uit te nodigen een vork naar je gezicht te gooien, kwam Gamma binnen met een grote kartonnen doos in haar handen.

‘Geen bestek naar je zus gooien, Charlie. Sam, help eens zoeken naar die koekenpan die ik laatst heb gekocht.’ Gamma zette de doos met een klap op tafel. Op de buitenkant stond ALLES \$1 PER STUK. Door het hele huis stonden tientallen onuitgepakte dozen. Ze vormden een labyrint door kamers en gangen en waren allemaal gevuld met goedkope troep uit kringloopwinkels.

‘Bedenk eens hoeveel geld we uitsparen!’ had Gamma uitgeroepen terwijl ze een verschoten paars

Church Lady-T-shirt omhoog had gehouden met de tekst WELL, ISN'T THAT SPECIAL?

Tenminste, Samantha dacht dat dat erop stond, want ze had zich snel samen met Charlotte in een hoek teruggetrokken, dodelijk beschaamd omdat ze van hun moeder kleren van vreemden moesten dragen. Sokken van vreemden. Zelfs ondergoed van vreemden, tot hun vader daar godzijdank zijn veto over had uitgesproken.

‘Jezus!’ had Rusty uitgeroepen. ‘Waarom naai je ons niet meteen in jutezakken? Dan ben je gelijk klaar.’

‘Dus nu moet ik ook al leren naaien?’ had Gamma woedend geantwoord.

Hun ouders ruzieden tegenwoordig over nieuwe dingen, want er waren geen oude dingen meer om ruzie over te maken. Rusty's pijpenverzameling. Zijn petten. Zijn stoffige juridische boeken, die hij door het hele huis liet slingeren. Gamma's tijdschriften en onderzoeksartikelen vol rode strepen en cirkels en aantekeningen. Haar Keds-gympen, die ze bij de voordeur uitschopte. Charlottes vliegers. Samantha's haarclips. De koekenpan van Rusty's moeder was er niet meer. De groene crockpot, een huwelijksge-

shenk, was er niet meer. Het oventje met zijn aan-gebrande luchtje was er niet meer. De keukenklok in de vorm van een uil waarvan de ogen heen en weer gingen. De haakjes waaraan ze hun jassen hingen. De muur waaraan de haakjes bevestigd waren. Gamma's stationcar, die als een dinosauriërfossiel in de geblakerde grot stond die ooit hun garage was geweest.

In de boerderij stonden vijf gammele stoelen, die waren overgebleven na de boedelverkoop, een oude keukentafel, die te goedkoop was om voor antiek te kunnen doorgaan, en een grote kleerkast, die klem was gezet in een kleine inloopkast en die een of andere sjacheraar volgens hun moeder misschien voor een grijpstuiver uit elkaar wilde halen.

Er hing niets in de kleerkast. Er lag niets opgevouwen in de laden in de bijkeuken of op de hoge planken in de voorraadkamer.

Ze waren twee dagen geleden in de boerderij getrokken, maar er was nog nauwelijks een doos uitgepakt. De gang bij de keuken was een doolhof van foutief geëtiketteerde dozen en vlekkerige bruinpapier zakken, die pas geleege konden worden als de kasten schoon waren, en de kasten werden pas schoongemaakt als Gamma hen daartoe dwong.

Boven lagen de matrassen op kale vloeren. Op omgekeerde kisten stonden gebarsten lampen zodat ze konden lezen, en de boeken die ze lazen waren geen gekoesterd bezit, maar geleend van de openbare bibliotheek in Pikeville.

Elke avond deden Samantha en Charlotte een handwas: hun hardloopshorts, sport-bh's, enkelsokken en Lady Rebel-sportshirts, want dat waren zo ongeveer de enige spullen die aan de vlammen ontsnapt waren.

'Sam.' Gamma wees naar de airco in het raam. 'Zet dat ding eens aan zodat er wat frisse lucht binnenkomt.'

Samantha bestudeerde de grote metalen doos tot ze de AAN-knop had gevonden. Een motor begon te draaien. Koele lucht met een vleugje vochtige gebranden kip siste door het ventilatiegat. Ze keek uit het raam naar de tuin opzij van het huis. Bij de vervalLEN schuur stond een roestige trekker. Ernaast stak een onbekend landbouwwerktuig half omhoog uit de grond. De Chevette van haar vader zat vol aan-gekoekte modder, maar hij was in elk geval niet aan de garagevloer vastgesmolten, zoals de stationcar van haar moeder.

‘Hoe laat moeten we papa van zijn werk halen?’ vroeg Samantha.

‘Die krijgt wel een lift van iemand van het rechtsgebouw.’ Gamma wierp een blik op Charlotte, die vrolijk fluitend een vliegtuigje vouwde van een papieren bord. ‘Hij is met die zaak bezig.’

Die zaak.

De woorden stuiterden rond in Samantha’s hoofd. Haar vader was altijd met een zaak bezig, en er waren altijd mensen die hem erom haatten. In heel Pikeville was niet één ‘vermeende’ crimineel te vinden, al was het nog zulk uitschot, die Rusty Quinn niet wilde verdedigen. Drugsdealers. Verkrachters. Moordenaars. Inbrekers. Carjackers. Pedo’s. Ontvoerders. Bankrovers. Hun dossiers lezen als pulpromans, die altijd even slecht afliepen. In de stad werd Rusty de Advocaat van de Verdoemden genoemd, net als ooit Clarence Darrow, maar voor zover Samantha wist, had niemand destijds een brandbom naar het huis van Clarence Darrow gegooid omdat hij een onschuldige uit de dodencel had bevrijd.

Daar ging het namelijk om bij die brand.

Ezekiel Whitaker, een zwarte man die ten onrechte was veroordeeld voor de moord op een blanke

vrouw, was de gevangenispoort uit gelopen op dezelfde dag dat een fles met brandende kerosine door het erkerraam van de Quinns was gesmeten. Voor het geval de boodschap niet duidelijk genoeg was, had de brandstichter ook de woorden NIGGER LOVER over de ingang van de oprit gespoten.

En nu verdedigde Rusty een man die ervan werd beschuldigd een negentienjarig meisje te hebben ontvoerd en verkracht. Blanke man, blank meisje, maar evengoed liepen de gemoederen hoog op, want hij was een blanke man uit een asociale familie en zij een blank meisje uit een gegoede familie. Rusty en Gamma bespraken de zaak nooit openlijk, maar de bijzonderheden van de misdaad waren zo huiveringwekkend, dat de geruchten vanuit de stad onder de voordeur door waren gesijpeld, zich met de lucht in de ventilatieroosters hadden vermengd en 's nachts, als ze probeerden te slapen, hun oren binnen gonsden.

Penetratie met vreemd voorwerp.

Wederrechtelijke vrijheidsberoving.

Tegennatuurlijke misdrijven.

In Rusty's dossiers zaten foto's die zelfs door de nieuwsgierige Charlotte werden gemeden. Op som-

mige was namelijk het meisje te zien, dat zichzelf had opgehangen in de schuur bij haar woonhuis na de verschrikkelijke dingen die de man haar had aangedaan.

Samantha zat bij de broer van het dode meisje op school. Hij was twee jaar ouder, maar zoals iedereen wist hij wie haar vader was, en als ze door de gang met de kluisjes liep, was het alsof ze door het roodstenen huis liep terwijl de vlammen aan haar huid likten.

De brand had haar niet alleen van haar slaapkamer, haar kleren en haar gestolen lipsticks beroofd. Samantha was ook de jongen van het leren jack kwijtgeraakt, evenals de vriendinnen die haar altijd uitnodigden voor feestjes, films en slaappartijtjes. Zelfs haar geliefde atletiekcoach, die haar sinds groep acht trainde, was opeens met het smoesje gekomen dat hij geen tijd meer had om haar te begeleiden.

Gamma had tegen de directeur gezegd dat ze de meisjes een paar dagen thuishield zodat ze konden helpen uitpakken, maar Samantha wist dat het was omdat Charlotte na de brand elke dag huilend was thuisgekomen.

‘Ah, shit.’ Gamma maakte de kartonnen doos

weer dicht en staakte de zoektocht naar de koekenpan. ‘Hopelijk vinden jullie het niet erg om voor een avond vegetariër te zijn.’

Ze vonden het geen van beiden erg, want het maakte toch niets uit. Gamma was een schrikbarend slechte kok. Ze haatte recepten. Ze had kruiden de oorlog verklaard. Als bij een wilde kat die je probeerde te temmen, gingen haar haar haren overeind staan bij het woord ‘huishouden’.

Harriet Quinn werd niet Gamma genoemd omdat een vroegwijs kind niet in staat was het woord ‘mama’ uit te spreken, maar omdat ze twee doctorstitels bezat, één in natuurkunde en één in iets al even knaps waarvan Samantha de naam niet kon onthouden, maar als ze moest gokken, had het iets te maken met gammastralen. Haar moeder had voor de NASA gewerkt, was vervolgens naar Chicago gegaan om voor Fermilab te werken, waarna ze naar Pikeville was teruggekeerd om voor haar stervende ouders te zorgen. Als er al iets romantisch school in het feit dat Gamma een veelbelovende wetenschappelijke carrière had opgegeven om met een advocaat in een klein stadje te trouwen, dan was dat Samantha ontgaan.

‘Mam.’ Charlotte plofte aan tafel neer en liet haar hoofd in haar handen rusten. ‘Ik heb buikpijn.’

‘Heb je geen huiswerk?’ vroeg Gamma.

‘Scheikunde.’ Charlotte keek op. ‘Wil jij me helpen?’

‘Het is geen raketwetenschap.’ Gamma dumpte de spaghetti in de pan koud water op het fornuis. Met een draai aan de knop opende ze het gas.

Charlotte sloeg haar armen om haar middel. ‘Bedoel je dat het geen raketwetenschap is, dus dat ik het ook in mijn eentje kan, of bedoel je dat het geen raketwetenschap is en dat je me dus niet kunt helpen, aangezien dat de enige wetenschap is waar jij goed in bent?’

‘Er zitten te veel voegwoorden in die zin.’ Gamma hield een lucifer bij het gas. Een plotselinge ‘woesj’ verschroeide de lucht. ‘Ga je handen wassen.’

‘Ik had anders een geldige vraag.’

‘Nu.’

Theatraal kreunend stond Charlotte op van tafel, waarna ze met grote passen de lange gang door liep. Samantha hoorde een deur open- en weer dichtgaan, daarna een tweede deur open- en weer dichtgaan.

‘Flut!’ brulde Charlotte.

Op de lange gang kwamen vijf deuren uit, en er viel geen wijs uit te worden. Eén deur voerde naar de enge kelder. Een tweede naar de kleerkast. Een van de middelste deuren voerde vreemd genoeg naar het slaapkamertje beneden, waar de oude man was gestorven. Een andere voerde naar de voorraadkamer. En dan was er nog een deur van de badkamer. Zelfs na twee dagen wisten ze nog steeds niet precies welke deur naar welke ruimte leidde..

‘Gevonden!’ riep Charlotte, alsof ze allemaal ademloos hadden zitten wachten.

‘Ondanks haar taalgebruik groeit daar ooit een eersteklas advocaat uit,’ zei Gamma. ‘Dat hoop ik tenminste. Als dat kind geen geld kan verdienen met argumenteren, verdient ze het nergens mee.’

Samantha glimlachte bij het beeld van haar slordige, warrige zus in een blazer en met een diplomatenkoffertje. ‘Wat ga ik later worden?’

‘Wat je maar wilt, kind, zolang het maar niet hier is.’

Dat onderwerp kwam de laatste tijd vaker ter sprake: Gamma’s wens dat Samantha vertrok, dit achter zich liet om alles te doen wat ze wilde, behalve wat vrouwen hier doorgaans deden.

Gamma had zich nooit thuis gevoeld tussen de moeders van Pikeville, ook niet toen ze nog niet door Rusty's werk tot verschoppelingen waren gedegradeerd. Buren, leraren, mensen op straat, ze hadden allemaal een mening over Gamma Quinn, en die mening was zelden positief. Ze was te slim. Ze was een moeilijke vrouw. Ze wist niet wanneer ze haar mond moest houden. Ze weigerde zich aan te passen.

Toen Samantha klein was, was Gamma gaan hardlopen. Ze deed aan sport voor iedereen het deed, zoals ze met alles een voorloopster was. In het weekend liep ze marathons, en voor de tv werkte ze haar Jane Fondatapes af. Het kwam niet alleen door haar sportieve prestaties dat mensen haar niet konden uitstaan. Ze was niet te verslaan, of het nu om schaken, Trivial Pursuit of Monopoly ging. Bij Jeopardy wist ze alle antwoorden. Ze wist wanneer je 'hun' of 'hen' moest gebruiken. Foutieve informatie verdroeg ze niet. Ze keek neer op gangbare godsdiensten. In gezelschap had ze de bizarre gewoonte obscure feiten te spuien.

Wist je dat panda's vergrote polsbotten hebben?

Wist je dat kammosselen rijen ogen op hun mantel hebben?

Wist je dat het graniet in de Grand Central Terminal in New York meer straling afgeeft dan aanvaardbaar wordt geacht bij een kerncentrale?

Of Gamma gelukkig was, of ze genoot van haar leven, of ze blij was met haar kinderen, of ze van haar man hield, dat waren losse, niet bij elkaar passende brokjes informatie in de 1000-stukkenpuzzel waaruit hun moeder bestond.

‘Waar blijft je zus?’

Samantha leunde achterover op haar stoel en keek de gang in. Alle vijf de deuren zaten dicht. ‘Misschien heeft ze zichzelf doorgespoeld.’

‘In een van die dozen zit een ontstopper.’

De telefoon ging, het scherpe gerinkel van een bel binnen in de ouderwetse draaitelefoon aan de muur. In het roodstenen huis hadden ze een draadloze telefoon gehad, en een antwoordapparaat om de binnenkomende telefoontjes te filteren. De eerste keer dat Samantha het woord ‘fuck’ had gehoord, was op het antwoordapparaat. Ze was samen met haar vriendin Gail van de overkant geweest. Toen ze binnen waren gekomen, was de telefoon gegaan, maar Samantha was te laat geweest om op te nemen en het apparaat had de honneurs waargenomen.

‘Rusty Quinn, vuile fuck, ik sla je helemaal naar de tyfus, man. Hoor je me? Ik vermoord je en verkracht je vrouw, en je dochters ga ik villen als een fucking stel herten, laffe, gore tyfushond!’

De telefoon ging voor de vierde keer. Voor de vijfde keer.

‘Sam.’ Gamma klonk streng. ‘Charlie mag niet opnemen.’

Samantha stond op van tafel. En ik dan, zei ze in gedachten. Ze nam de hoorn van de haak en drukte die tegen haar oor. Automatisch trok ze haar kin in en spande haar kaak, in afwachting van een klap. ‘Hallo?’

‘Hé, Sammy-Sam. Geef me je moeder even.’

‘Papa,’ verzuchtte Samantha. Ze zag Gamma kort met haar hoofd schudden. ‘Die is net naar boven gegaan en zit in bad.’ Te laat besepte ze dat dit hetzelfde excuus was dat ze uren geleden had gegeven. ‘Moet ze terugbellen?’

‘Ik heb het gevoel dat onze Gamma de laatste tijd wel erg veel met hygiëne bezig is,’ zei Rusty.

‘Bedoel je sinds het huis is afgefikt?’ Het was eruit voor Samantha het wist. De verzekeringsagent van Pikeville Fire and Casualty was niet de enige die de brand aan Rusty Quinn zelf weet.

Rusty grinnikte. ‘Nou, toch fijn dat je dat zo lang hebt ingehouden.’ Aan de andere kant van de lijn klikte zijn aansteker. Kennelijk was haar vader vergeten dat hij op een stapel bijbels had gezworen te zullen stoppen met roken. ‘Hoor eens, schat, zeg tegen Gamma wanneer ze uit de tobbe komt dat ik de sheriff vraag een patrouillewagen te sturen.’

‘De sheriff?’ Samantha probeerde haar paniek op Gamma over te brengen, maar die bleef met haar rug naar haar toe staan. ‘Is er iets?’

‘Nee, er is niks, snoes. Alleen hebben ze die gast die ons huis in brand heeft gestoken niet gepakt, en vandaag is er weer een onschuldige vrijgelaten, en ook dat vindt niet iedereen even geweldig.’

‘Bedoel je de man die dat meisje heeft verkracht dat zich heeft opgehangen?’

‘De enigen die weten wat er met dat meisje is gebeurd, zijn het meisje zelf, degene die het gedaan heeft en Onze Vader in de hemel. Mij hoor je niet zeggen dat ik een van die drie ben, en dat zou ik jou ook niet aanraden.’

Samantha vond het vreselijk als haar vader een toon aansloeg als die van een districtsadvocaat die

een betoog afrondde. ‘Pap, ze heeft zichzelf in een schuur opgehangen. Dat is gewoon een feit.’

‘Waarom is mijn leven vergeven van dwarse vrouwen?’ Rusty legde zijn hand op het mondstuk en zei iets tegen iemand.

Samantha hoorde de hese lach van een vrouw. Lenore, haar vaders secretaresse. Gamma mocht haar niet.

‘Goed.’ Rusty was weer aan de lijn. ‘Ben je er nog, schat?’

‘Waar zou ik anders zijn?’

‘Ophangen,’ zei Gamma.

‘Liefje.’ Rusty blies wat rook uit. ‘Zeg maar wat ik moet doen om dit alles beter te maken, en ik doe het meteen.’

Weer zo’n advocatentruc: je laat de ander de oplossing voor het probleem bedenken. ‘Pap, ik –’

Gamma ramde haar vingers op de haak en verbrak de verbinding.

‘Mama, we waren aan het praten.’

Gamma’s vingers bleven rond de haak geklemd. In plaats van zich nader te verklaren zei ze: ‘Denk maar eens na over de etymologie van de uitdrukking “de telefoon ophangen”’. Ze pakte de hoorn van Samantha af en legde hem op de haak. ‘Dan snap je ook wat

er bedoeld wordt met “de telefoon opnemen” en met “van de haak”. En uiteraard weet je dat de haak een soort hefboom is, die zodra hij wordt ingedrukt een circuit opent, waardoor een oproep ontvangen kan worden.’

‘De sheriff stuurt een patrouillewagen,’ zei Samantha. ‘Tenminste, dat gaat papa hem vragen.’

Gamma keek sceptisch. De sheriff was bepaald geen fan van de Quinns. ‘Ga je handen wassen voor het eten.’

Samantha wist dat het zinloos was het gesprek gaande te houden. Tenzij ze wilde dat haar moeder een schroevendraaier pakte en de telefoon openmaakte om haar de werking van het schakelsysteem uit te leggen, wat in het verleden met ontelbaar veel kleine apparaten was gebeurd. Gamma was de enige moeder in de straat die zelf de olie van haar auto ververstte.

Niet dat ze nog in een straat woonden.

Samantha struikelde over een doos in de gang. Ze greep naar haar tenen en klemde ze vast alsof ze de pijn eruit kon persen. Hinkend liep ze naar de badkamer. Op de gang kwam ze haar zus tegen. Charlotte gaf haar een stomp tegen haar arm, want dat was typisch Charlotte.

Het krenghad de deur dichtgedaan, en nu had Samantha een valse start, want het duurde even voor ze de badkamer had gevonden. De wc-pot was laag bij de grond en stamde nog uit de tijd dat mensen kleiner waren. De douche was een kunststof hoekcabine met zwarte schimmel tussen de naden. In de wasbak lag een bolhamertje. Zwart gietijzer brak door op de plekken waar het hamertje herhaaldelijk in de wasbak was gegooid. Gamma had uitgevogeld waarvoor het werd gebruikt. De kraan was zo oud en roestig, dat je een klap tegen de knop moest geven om te voorkomen dat hij lekte.

‘Dat repareer ik dit weekend,’ had Gamma gezegd, als om zichzelf een beloning te geven aan het eind van wat een zware week zou worden.

Zoals gewoonlijk had Charlotte er in de kleine badkamer een bende van gemaakt. Op de vloer lag een plas water, en de spiegel zat onder de druppels. Zelfs de wc-bril was nat. Samantha reikte al naar de rol keukenpapier aan de muur, maar bedacht zich. Vanaf het begin had het huis iets tijdelijks gehad, maar nu haar vader min of meer had gezegd dat hij de sheriff stuurde uit angst voor een brandbom, net

als de vorige keer, leek het tijdverspilling om de zaak schoon te maken.

‘Eten!’ riep Gamma vanuit de keuken.

Samantha gooide een plens water in haar gezicht. Haar haar voelde zanderig. Haar kuiten en armen zaten onder de rode vegen van de aarde, die zich had vermengd met haar zweet. Het liefst zou ze in een warm bad liggen weken, maar de enige badkuip in het huis was een geval op klauwpoten met een donkere, roestkleurige ring rond de rand, nog van de tientallen jaren dat de vorige bewoner de aarde van zijn huid had afgeweekt. Zelfs Charlotte wilde het bad niet in, en Charlotte was een varken.

‘Het voelt zo treurig hierbinnen,’ had haar zusje gezegd, terwijl ze langzaam achterwaarts de bovenste badkamer uit was gelopen.

De badkuip was niet het enige wat Charlotte naargeestig had gevonden. De enge, vochtige kelder. De creepy zolder vol vleermuizen. De krakende kastdeuren. De slaapkamer waar de oude boer was gestorven.

In de onderste la van de kleerkast lag een foto van de boer. Die hadden ze die ochtend gevonden toen ze zogenaamd aan het schoonmaken waren geweest.

Geen van beiden had de foto aan durven raken. Ze hadden naar het eenzame ronde gezicht van de man gekeken en waren bevangen door iets onheilspellends, ook al was het gewoon zo'n typische afbeelding uit de crisistijd, met een trekker en een muildier. Samantha had de rillingen gekregen bij het zien van de gele tanden van de boer, hoewel het een raadsel was hoe iets op een zwart-witfoto geel kon lijken.

'Sam?' Gamma stond in de deuropening van de badkamer en keek naar hen in de spiegel.

Ze waren nooit voor zussen aangezien, ze waren duidelijk moeder en dochter. Ze hadden dezelfde krachtige kaaklijn en hoge jukbeenderen, dezelfde boog in hun wenkbrauwen, die volgens anderen op gereserveerdheid duidde. Gamma was niet mooi, maar ze was een opvallende verschijning met haar donkere, bijna zwarte haren en lichtblauwe ogen, die fonkelden van verrukking als ze iets grappig of lachwekkend vond. Samantha was oud genoeg om zich de tijd te herinneren dat haar moeder het leven een stuk minder serieus had genomen.

'Je verspilt water,' zei Gamma.

Samantha sloeg de kraan dicht met het hamertje en liet het weer in de wasbak vallen. Ze hoorde een

auto over de oprit naderen. Vast de patrouillewagen, wat verrassend was want Rusty kwam zijn beloften zelden na.

Gamma stond achter haar. ‘Ben je nog verdrietig om Peter?’

De jongen van het leren jack dat bij de brand verloren was gegaan. De jongen die Samantha een liefdesbrief had geschreven, maar die haar nu niet langer aankeek als ze elkaar op school in de gang tegenkwamen.

‘Je bent mooi,’ zei Gamma. ‘Weet je dat?’

Samantha zag zichzelf blozen in de spiegel.

‘Mooier dan ik ooit geweest ben.’ Gamma streek Samantha’s haren naar achteren. ‘Had mijn moeder je maar gekend.’

Samantha wist heel weinig over haar grootouders. Wel had ze begrepen dat ze het Gamma nooit hadden vergeven dat ze was gaan studeren. ‘Wat was oma voor iemand?’

Gamma glimlachte, maar om de een of andere reden had haar mond er moeite mee. ‘Mooi, net als Charlie. Heel intelligent. Meedogenloos gelukkig. Altijd vol enthousiasme om dingen te doen. Zo iemand die door iedereen aardig wordt gevonden.’ Ze

schudde haar hoofd. Ondanks al haar diploma's was Gamma er nog steeds niet in geslaagd de kunst van het aardig zijn te ontcijferen. 'Nog voor haar dertigste werd ze grijs. Ze zei dat het kwam doordat haar hersens zo hard werkten, maar zoals je uiteraard weet, is al het haar oorspronkelijk wit. Het krijgt melanine via speciale cellen, genaamd melanocyten, die pigment in de haarfollikels pompen.'

Samantha leunde achterover, in haar moeders armen. Ze sloot haar ogen en gaf zich over aan Gamma's vertrouwde, melodieuze stem.

'Door stress en hormonen kan pigment wegglekken, maar ze had destijds een vrij eenvoudig leven – ze was moeder en vrouw en gaf les op de zondagschool – dus we mogen ervan uitgaan dat het grijs veroorzaakt werd door een genetische eigenschap, wat betekent dat jij of Charlie, of jullie allebei, hetzelfde kan overkomen.'

Samantha opende haar ogen. 'Jouw haar is niet grijs.'

'Omdat ik het elke maand laat verven.' Haar lach stierf iets te snel weg. 'Beloof me dat je altijd voor Charlie zult zorgen.'

'Charlie kan heel goed voor zichzelf zorgen.'

‘Ik meen het, Sam.’

Samantha’s hart sloeg over toen ze Gamma’s dringende toon hoorde. ‘Hoezo dan?’

‘Omdat jij haar grote zus bent en het je taak is.’ Ze nam Samantha’s handen in de hare. Haar blik was strak op de spiegel gericht. ‘We hebben het zwaar gehad, kind. Ik zal niet liegen en zeggen dat het beter wordt. Charlie moet weten dat ze op jou kan rekenen. Je moet dat stokje altijd stevig in haar hand leggen, waar ze ook is. Jij zoekt haar. Verwacht niet dat ze jou zoekt.’

Samantha had het gevoel dat haar keel werd dichtgesnoerd. Gamma had het nu over iets anders, iets ernstigers dan een estafetteploeg. ‘Ga je weg?’

‘Natuurlijk niet.’ Gamma fronste haar voorhoofd. ‘Ik zeg alleen dat anderen op je moeten kunnen rekenen, Sam. Ik dacht dat je dat dwaze, dramatische puberstadium al achter de rug had.’

‘Ik ben geen –’

‘Mama!’ riep Charlotte.

‘Mijn hemel,’ mopperde Gamma terwijl ze de badkamer uit liep. ‘Charlie Quinn, schreeuw niet zo, je lijkt wel een straatmeid.’

Samantha pakte het hamertje. De dunne houten

steel was altijd nat als een spons. De ronde kop was verroest en had dezelfde rode kleur als het voorerf. Ze gaf nog een tik tegen de kraan en wachtte tot ze er zeker van was dat er geen water meer uit kwam.

‘Samantha?’ riep Gamma.

Samantha fronste haar voorhoofd. Ze keerde zich naar de deuropening toe. Haar moeder noemde haar nooit bij haar volledige naam. Zelfs Charlotte moest het ontgelden en werd Charlie genoemd. Volgens Gamma zouden ze haar ooit dankbaar zijn omdat ze met hun afgekorte namen eerder voor vol aangezien zouden worden. Zelf had ze door met Harry te ondertekenen meer artikelen gepubliceerd gekregen en fondsen verworven dan het geval zou zijn geweest als ze met Harriet had ondertekend.

‘Samantha.’ Gamma klonk kil, alsof ze haar waarschuwde. ‘Zorg dat de kraan goed dicht zit en kom snel naar de keuken.’

Samantha keek achterom, alsof haar spiegelbeeld kon uitleggen wat er aan de hand was. Zo sprak hun moeder nooit tegen hen. Zelfs niet als ze het verschil uitlegde tussen de hendel van een Marcelkrultang en haar eigen krultang met veerklem.

Zonder nadenken reikte Samantha naar de was-

bak en sloeg haar hand om het hamertje. Met het stuk gereedschap achter haar rug liep ze de lange gang door naar de keuken.

Alle lampen brandden. Buiten was het inmiddels donker. In gedachten zag ze haar hardloopschoenen naast die van Charlotte op het stoepje bij de keukendeur staan, en ook het estafettestokje dat ergens in de tuin moest liggen. De keukentafel met de papieren borden. Plastic vorken en messen.

Er klonk een diepe kuch, als van een man. Maar misschien was het Gamma, want die hoestte de laatste tijd ook zo, alsof de rook van de brand op de een of andere manier haar longen was binnengedrongen.

Weer die kuch.

Samantha's nekharen gingen overeind staan.

De achterdeur was aan de andere kant van de gang, en een kring van gedempt licht omgaf het matglas. Samantha keek even achterom terwijl ze door de gang liep. Ze zag de deurknop. Ze verbeelde zich dat ze die omdraaide, ook al liep ze ervandaan. Bij elke stap die ze zette, vroeg ze zich af of ze zich dingen verbeelde of zich zorgen moest maken, of misschien was het een grap, want vroeger hield haar moeder hen altijd graag voor de gek. Dan plakte

ze wiebelogen op de melkkan in de koelkast of ze schreef 'Help! Ik zit vast in een toiletpapierfabriek!' op de binnenkant van de wc-rol.

Er was maar één telefoon in het huis, het kies-schijfapparaat in de keuken.

Haar vaders pistool lag in de keukenla.

De kogels zaten ergens in een kartonnen doos.

Charlotte zou haar uitlachen als ze de hamer zag. Samantha schoof hem achter in haar hardloopshorts. Het metaal voelde koud tegen haar rug, en de natte steel was net een omkrullende tong. Ze trok haar shirt over de hamer en liep de keuken in.

Haar hele lichaam verstijfde.

Het was geen grap.

In de keuken stonden twee mannen. Ze stonken naar zweet en bier en nicotine. Ze hadden zwarte handschoenen aan. Hun gezichten gingen schuil achter zwarte bivakmutsen.

Samantha opende haar mond. De lucht had zich als met watten verdicht en sloot haar keel af.

De een was een stuk langer dan de ander, die weer steviger gebouwd was. De kleine droeg een spijkerbroek en een zwart overhemd. De lange had een vershoten wit concert-T-shirt aan, een spijkerbroek en

hoge blauwe basketbalschoenen met losse rode veters. De kleine leek gevaarlijker, maar dat was slechts een gevoel, want het enige wat Samantha zag achter de bivakmutsen, waren hun ogen en mond.

Niet dat ze naar hun ogen keek.

De Lange had een revolver.

Zwarthemd had een geweer, dat hij op Gamma's hoofd hield gericht.

Ze had haar handen in de lucht. 'Het komt goed,' zei ze tegen Samantha.

'Nee, echt niet.' Zwarthemds stem klonk gruisig als de staart van een ratelslang. 'Wie is er nog meer in het huis?'

Gamma schudde haar hoofd. 'Niemand.'

'Niet liegen, bitch.'

Er klonk getik. Charlotte zat aan tafel en trilde zo hevig dat de poten van haar stoel als een hondenstaart tegen de vloer sloegen.

Samantha keek de gang weer in, naar de deur, naar de vage lichtkring.

'Kom.' De man met de blauwe basketbalschoenen gebaarde dat Samantha naast Charlotte moest gaan zitten. Ze zette zich langzaam in beweging, boog voorzichtig haar knieën en hield haar handen boven

de tafel. De houten hamersteel sloeg tegen de zitting van haar stoel.

‘Wat is dat?’ Zwarthemds ogen schoten haar kant op.

‘Sorry,’ fluisterde Charlotte. Urine vormde een plas op de vloer. Met neergeslagen blik schommelde ze heen en weer. ‘Sorry-sorry-sorry.’

Samantha pakte de hand van haar zusje.

‘Zeg maar wat jullie willen,’ zei Gamma. ‘Dan geven we het en kunnen jullie vertrekken.’

‘En als ik dat daar wil?’ Zwarthemd richtte zijn kraalogen op Charlotte.

‘Alsjeblieft,’ zei Gamma. ‘Ik doe alles wat jullie willen. Alles.’

‘Alles?’ Zwarthemds toon liet er geen twijfel over bestaan wat hij bedoelde.

‘Nee,’ zei de Lange. Hij klonk jonger, nerveus of misschien wel bang. ‘Daarvoor zijn we niet gekomen.’ Onder de bivakmuts wipte zijn adamsappel op en neer toen hij zijn keel probeerde schrapen. ‘Waar is je man?’

Er fonkelde iets in Gamma’s ogen. Woede. ‘Op zijn werk.’

‘Waarom staat zijn auto dan buiten?’

Gamma zei: ‘We hebben maar één auto omdat...’

‘De sheriff...’ Samantha zweeg, te laat beseffend dat ze het niet had moeten zeggen.

Zwarthemd keek haar weer aan. ‘Wat zei je daar?’

Samantha liet haar hoofd hangen. Charlotte kneep in haar hand. De sheriff, zo was ze haar zin begonnen. De sheriff zou iemand sturen die elk moment kon arriveren. Rusty had gezegd dat er een patrouillewagen kwam, maar Rusty zei zoveel wat niet bleek te kloppen.

‘Ze is gewoon bang,’ zei Gamma. ‘Zullen we naar de zitkamer gaan? Dan kunnen we erover praten, horen wat jullie willen.’

Er sloeg iets hards tegen Samantha’s hoofd. Ze proefde de vullingen in haar kiezen. Haar oren galmde. Het geweer. Hij drukte de loop tegen de bovenkant van haar hoofd. ‘Je zei net iets over de sheriff. Ik heb je wel gehoord.’

‘Nee, niet waar,’ zei Gamma. ‘Ze bedoelde –’

‘Bek houden.’

‘Ze wilde alleen –’

‘Bek houden, zei ik!’

Samantha keek op toen het geweer met een zwaai op Gamma werd gericht.

Gamma stak haar handen uit, maar heel langzaam, alsof ze zand weg moest duwen. Opeens zaten ze allemaal in stop-motion gevangen, schokkerig bewegend en met lijven van klei. Samantha zag hoe de vingers van haar moeder zich een voor een om de afgezaagde loop van het geweer plooiden. Keurig bijgehouden nagels. Een dikke eeltplek op haar duim van het potlood waarmee ze altijd schreef.

Er klonk een bijna geruisloze klik.

De secondewijzer van een horloge.

Een deur die in het slot viel.

Een slagpin die tegen het slaghoedje van een patroon sloeg.

Misschien hoorde Samantha de klik, of misschien nam ze het geluid intuïtief waar, want ze staaarde naar de vinger van Zwarthemd toen hij de trekker overhaalde.

Een rode explosie benevelde de lucht.

Bloed spoot tegen het plafond. Gutste op de vloer. Gloeiende, draderig rode slierten spatten over Charlottes hoofd en spetterden tegen de zijkant van Samantha's hals en gezicht.

Gamma viel op de vloer.

Charlotte gilte.

Samantha opende haar mond, maar het geluid bleef in haar borst steken. Ze was verstijfd. Warm bloed vormde een plas rond haar voeten. Charlottes gegil werd een verre echo. Alle kleur verdween. Ze zaten vast in zwart en wit, zoals op de foto van de oude boer. Zwart bloed was tegen het rooster van de witte airco gespoten. De vensterruit was zwart bespikkeld. Buiten was de avondhemel donkergrijs, met het eenzame speldenprikje licht van een kleine, verre ster.

Samantha bracht haar vingers naar haar hals. Gruis. Bot. Nog meer bloed, want alles zat onder het bloed. Ze voelde geklop in haar keel. Was het haar eigen hart of stukjes van haar moeders hart die klopten onder haar trillende vingers?

Charlottes kreten zwollen aan tot een snerpende sirene. Het zwarte bloed kleurde dieprood op Samantha's vingers. De grijze keuken bloeide weer open in felle, verblindende, razende tinten.

Dood. Gamma was dood. Nooit zou ze meer zeggen dat Samantha uit Pikeville moest vertrekken. Nooit zou ze meer kwaad op haar zijn omdat ze bij een proefwerk een simpele vraag had gemist, omdat ze niet beter haar best deed met hardlopen, omdat

ze geen geduld had met Charlie, omdat ze niet meer van haar leven maakte.

Samantha wreef haar vingers samen. Ze had een stukje van Gamma's tand in haar hand. Braaksel vulde haar mond. Ze werd door tranen verblind. Verdriet trilde als een stemvork in haar lichaam.

In een oogwenk was de wereld op zijn kop gezet.

'Bek houden!' Zwarthemd sloeg Charlotte zo hard, dat ze bijna van haar stoel viel. Samantha ving haar op en klemde zich aan haar vast. Ze snikten het allebei uit, beefden, gilden. Dit kon niet. Hun moeder kon niet dood zijn. Straks ging ze uitleggen hoe het hart en de bloedvaten werkten terwijl ze haar lichaam langzaam weer in elkaar zette.

Wist je dat het gemiddelde hart elke minuut vijf liter bloed door het lichaam pompt?

'Gamma,' fluisterde Samantha. Het gewerschot had Gamma's borst opengereten, haar hals, haar gezicht. Het linkerdeel van haar kaak was weg. Een stuk van haar schedel. Haar prachtige, ingewikkelde brein. Haar gebogen, wat afstandelijke wenkbrauw. Niemand zou nog dingen aan Samantha uitleggen. Het zou niemand meer uitmaken of ze het snapte. 'Gamma.'

‘Jezus!’ Woedend sloeg de Lange tegen zijn borst in een poging de stukken bot en weefsel weg te veegen. ‘Jezus christus, Zach!’

Met een ruk draaide Samantha haar hoofd om.
Zachariah Culpepper.

De naam flitste in neonkleuren voor haar geestes-oog. Gevolgd door: *autodiefstal, dierenmishandeling, schending van de openbare eerbaarheid, onoorbaar contact met een minderjarige.*

Charlotte was niet de enige die de dossiers van hun vader las. Jarenlang had Rusty Quinn Zach Culpepper voor zware straffen behoed. Zijn onbetaalde rekeningen leidden voortdurend tot spanningen tussen Gamma en Rusty, vooral sinds het huis was afgebrand. Hij was Rusty nog twintigduizend dollar schuldig, maar die weigerde er werk van te maken.

‘Fuck!’ Zach had Samantha’s flits van herkenning gezien. ‘Fuck!’

‘Mama...’ Het was nog niet tot Charlotte doorgedrongen dat alles was veranderd. Ze staarde en staarde naar Gamma en beefde zo hevig, dat haar tanden klapperden. ‘Mama, mama, mama...’

‘Rustig maar.’ Samantha wilde het haar van haar zusje strelen, maar haar vingers bleven steken in het

samengeklitte bloed en bot.

‘Niks rustig maar.’ Zach rukte zijn bivakmuts af. Hij had een harde kop. Zijn huid zat vol kraters van de acne. Na het schot was het bloed in rode kringen om zijn mond en ogen gespoten. ‘Godverdomme! Je had mijn naam toch niet hoeven noemen?’

‘Ik... Ik... heb niet...’ stamelde de Lange. ‘Het spijt me.’

‘We zullen het niet zeggen.’ Samantha hield haar blik neergeslagen, alsof ze zijn gezicht niet had gezien. ‘We zeggen niks. Dat beloof ik.’

‘Meid, ik heb net je moeder aan flarden geschoten. Denk je echt dat jullie hier levend wegkomen?’

‘Nee,’ zei de Lange. ‘Daarvoor zijn we hier niet.’

‘Ik ben hier om een paar rekeningen vereffenen.’ Zachs staalgrijze blik bestreek de keuken als een machinegeweer. ‘Ik dacht zo dat Rusty Quinn mij maar eens moest betalen.’

‘Nee,’ zei de Lange. ‘Ik zei toch –’

Zach ramde het geweer in zijn gezicht. ‘Je ziet het grote plaatje niet. We moeten de stad uit, en dat gaat bergen geld kosten. Iedereen weet dat Rusty Quinn geld in huis heeft.’

‘Het huis is afgebrand.’ Samantha hoorde de woor-

den nog voor ze beseftte dat ze uit haar eigen mond kwamen. ‘Alles is verbrand.’

‘Fuck!’ schreeuwde Zach. ‘Fuck!’ Hij greep de Lange bij zijn arm en sleurde hem mee de gang op. Hij hield het geweer op de zusjes gericht, met zijn vinger aan de trekker.

Samantha hoorde ze woedend met elkaar fluisteren, maar haar brein weigerde de woorden te verwerken.

‘Nee!’ Charlotte liet zich op de vloer vallen en reikte bevend naar de hand van hun moeder. ‘Je mag niet dood zijn, mama. Alsjeblieft. Ik hou van je. Ik hou zoveel van je.’

Samantha keek naar het plafond. Rode strepen liepen als serpentespray kriskras over het pleisterwerk. Tranen stroomden over haar gezicht en doordrenkten de boord van het enige shirt dat de brand had overleefd. Even liet ze zich door verdriet overmannen, maar toen ontworstelde ze zich eraan. Gamma was er niet meer. Ze waren alleen in het huis met haar moordenaar, en er kwam geen patrouillewagen.

Beloof me dat je altijd voor Charlie zult zorgen...